

Hồi thứ tư

Bày trò quỷ quái

Hồ Thiết Hoa cứng họng. Cứ mỗi lần đối lý là y đưa tay vuốt mũi, chùng như vào những lúc đó mũi mới ngứa. Cái tật vuốt mũi của Lưu Hương, y học rất kỹ, và hiện tại thì hầu như trò đã vượt thầy rồi.

Trương Tam buông tiếp:

- Cứ theo ta biết thì Tiểu Hồ mắc mưu nữ nhân độ bảy tám trăm lần rồi! Và sau mỗi lần bị lừa là Tiểu Hồ chỉ trời chỉ đất thề độc sẽ không bao giờ ngu nữa? Nhưng gặp nữ nhân thôi là Tiểu Hồ không còn nhớ đến lời thề! Tiểu Hồ ơi! Có phải là những quái sự chẳng?

Hồ Thiết Hoa không đáp, Lưu Hương đáp:

- Hẳn thuộc loại người thiếu nợ nữ nhân, cái thứ nợ tiền kiếp! Hẳn sanh ra trên đời này để mà trả. Tuy nhiên lần này hẳn mắc mưu cũng chẳng đáng trách lắm đâu?

Trương Tam chớp mắt:

- A!

Lưu Hương mỉm cười:

- Cái vị Kim cô nương đó dám làm tất cả mọi việc, dù cưỡi ngựa vào nhà người, xâm nhập nơi tắm rửa của nam nhân, nàng cũng dám cỡi luôn y phục để lộ thân thể trần truồng. Những điều đó ta không thấy kỳ quái chút nào. Điều làm cho ta suy nghĩ là nàng bày mưu thiết kế lừa người. Thực tình ta không tưởng nổi là nàng có thể làm như vậy!

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm:

- Lão Xú Trùng tuy có cái miệng thú, nhưng có lúc hẳn nói cũng nghe được lắm! Vì ta không thể tưởng nàng có thể thực hiện một âm mưu nên phải mắc mưu nàng.

Trương Tam mỉa:

- Người nói nghe có lý lắm! Song nàng đã chẳng lừa người được rồi sao?

Lưu Hương đáp:

- Hành động là nàng, thực hiện mưu đồ là nàng. Còn chủ trương thì do chủ ý của kẻ khác.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Đúng rồi! Nàng chịu sự sai khiến của kẻ khác. Không biết chừng là nàng bị cưỡng bách cũng nên. Chứ nếu không...

Trương Tam chặn lại:

- Nếu không thì nhất định là nàng không nhẫn tâm đến đây lừa gạt cái vị tướng công đa tình của bọn ta! Phải vậy chăng?

Không đợi Hồ Thiết Hoa trả miếng, hấn tiếp luôn:

- Nhưng với tánh đó, làm gì nàng nhận sự sai khiến của người khác nổi? Khi nào nàng chịu cúi đầu tuân phục trước sự cưỡng bách của ai?

Luu Hương trầm ngâm một chút:

- Biết đâu nàng chẳng có một chỗ yếu nào đó? Người ta lợi dụng chỗ yếu của nàng bức bách nàng?

Hồ Thiết Hoa tán đồng:

- Đúng vậy! Và người uy hiếp nàng, hẳn phải là Đinh Phong. Người không thấy sao, Đinh Phong vừa xuất hiện, nàng biến sắc mặt liền?

Trương Tam cãi:

- Vị tất như vậy! Nàng nhân nhượng Đinh Phong chẳng qua vì nàng có cảm tình với Đinh Phong từ lâu thôi! Phàm nữ nhân ái mộ nam nhân nào là sẵn sàng nhượng bộ nam nhân đó! Người hẳn phải công nhân Đinh Phong là trang thiếu niên anh tuấn, phong lưu, trang nhã, ngôn từ cử động hài hòa chứ? Một con người tài kiêm văn võ như vậy, nếu ta làm nữ nhân ta cũng phải mê và có bao nhiêu tánh khí, ta cũng xếp xó luôn để làm vui lòng một người trai hào hiệp!

Hồ Thiết Hoa trợn tròn mắt mà nghe, đứng lên, vòng tay xá Trương Tam dài dài, hỏi:

- Ta yêu cầu một việc có được không?

Trương Tam giật mình hỏi:

- Người yêu cầu ta việc gì? Nướng cá cho người phải không?

Hồ Thiết Hoa xuôi tay xuống, thở dài tiếp:

- Ta xin người đừng chọc tức ta nữa. Ta hết sức chịu nổi rồi! Hãy đợi lúc nào ta phát tài, con thuyền đó ta sẽ đền lại cho người bằng một chiếc khác, huy hoàng hơn.

Trương Tam không nhịn được cười. Hấn lẩm nhẩm:

- Cái người đó từ lâu ăn nói phải điệu đấy chứ! Không ngờ hôm nay lại nói cái gì không giống ngôn ngữ của loài người!

Hấn tiếp nói với giọng cao hơn:

- Nếu các người cho rằng nàng chịu sự sai khiến của Đinh Phong thì ta cũng nhận là có lý. Nhưng cái đích nhắm của Đinh Phong là Lưu Hương kia mà! Thì âm mưu đó phải được thực hiện ngay trên mình Lưu Hương chứ! Tại sao lại nhắm vào Tiểu Hồ mà buộc Lưu Hương đi tìm đào?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Người đoán đúng song kết sai, chúng mượn đao giết người, không cần phải ra tay!

Trương Tam chớp mắt:

- Mượn đao?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đinh Phong hẳn đã hiểu lão Xú Trùng là tay khó đối phó cho nên nghĩ ra cách buộc hẳn đi trộm Ngọc Bàn đào. Nhưng Cự Lạc Cung đâu phải là nơi hoang vắng, ai muốn đến lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi? Nếu lão Xú Trùng ra đi là vĩnh viễn hẳn không hề trở lại.

Trương Tam vỗ tay:

- Phải! Ta không ngờ người vẫn còn thông minh!

Lưu Hương tiếp:

- Còn nữa!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Còn cái gì?

Lưu Hương mỉm cười:

- Đinh Phong vốn có ý dụng kế liên hoàn, nghĩa là ít nhất cũng có hai âm mưu. Có điều bậc thông minh họ Hồ của chúng ta không phát hiện nổi thôi!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Còn một âm mưu nữa? âm mưu gì?

Lưu Hương tiếp:

- Hẳn có việc gì đó cần thanh toán ngay tại địa phương này, sợ chúng ta theo dõi nên tìm cách đưa chúng ta đi đến tận Tinh Tú Hải xa xôi. Dù ta đi mà có trở về thì thời gian của chúng ta mất mát ít nhất cũng dài độ nửa tháng.

Hồ Thiết Hoa trầm lặng mấy phút rồi lắc đầu, thốt:

- Xem ra chỉ có người như ngươi vậy mới thấu đáo gian kế của Đinh Phong! Ta nhìn nhận kém xa ngươi! Những việc âm hiểm, giảo trá đó, chẳng những ta không làm nổi, đến cả nghĩ ra ta cũng không nghĩ nổi?

Lưu Hương cười lớn:

- Nhưng cái tài mắng người thì người có thừa, vả lại tinh diệu cùng cực! Lúc mắng người, ngươi chẳng hề dùng một tiếng tục!

Hồ Thiết Hoa trả miếng:

- Chính ngươi dạy ta, ngươi quên rồi sao?

Trương Tam đúc kết:

- Nói tới nói lui, chúng ta đồng có một lập luận là hành động của Đinh Phong không thông minh lắm! Hay nói một cách khác, mưu mô của hắn không chu đáo!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Sơ hở như thế nào?

Trương Tam đáp:

- Đánh giá các ngươi rất thấp. Do đó hắn mới sai Kim Linh Chi thực hiện mưu đồ ngay trên đầu các ngươi.

Lưu Hương lắc đầu:

- Quả có sơ hở, song không phải như ngươi nói đó đâu!

Trương Tam cau mày:

- Thế thì sao?

Lưu Hương giải thích:

- Gã quên rằng Kim Linh Chi không phải là mẫu người làm được vụ đó. Vô luận lúc nào, nàng cũng tỏ lộ một vài nét chân tướng, chính nét đó tố cáo tính cách

bất đắc dĩ của việc làm. Làm một việc với tính cách bất đắc dĩ, tất nhiên có sự bất buộc.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Tam Hòa Lâu có ba tầng, hay đúng hơn có hai tầng, một gác. Gác không lớn lắm, vừa đủ đặt một chiếc bàn thôi. Bàn dĩ nhiên có rượu, có thức ăn.

Bàn rượu đó do Hải Quát Thiên đặt ra, và khách mời là các vị hiện diện tại Tiêu Diêu Trì lúc ban ngày.

Lên gác rồi, Hồ Thiết Hoa đảo mắt, người thứ nhất hiện ra trong đôi mắt y là Kim Linh Chi. Nàng cũng đến đây! Dù bại cuộc trên mặt sông, nàng vẫn đến?

Lần thứ nhất gặp nàng tại Tiêu Diêu Trì, Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng nàng mắc bệnh thần kinh nặng. Lần thứ hai gặp nàng trên thuyền của Trương Tam, y lại coi nàng là một con hổ cái. Bây giờ nàng không còn hai trạng thái đó nữa, nàng hoàn toàn biến đổi. Nàng ngồi đó, đoan đoan chính chính như một thiên kim tiểu thư thùy my, y phục không chói mắt lắm, mà cũng chẳng nổi bật lắm. Chiếc áo thì đỏ nhạt, lại ít hoa, có phần trang nhã, đầu không cài ngọc nhiều mà cũng chẳng quá ít.

Hồ Thiết Hoa thở dài, thầm nghĩ:

- Nữ nhân thích biến đổi! Người ta ví con tim của nữ nhân như huỳnh mai tháng năm! Kẻ nào ví như vậy quả thật có thiên tài.

Điều làm cho Hồ Thiết Hoa kinh dị là lúc y và Lưu Hương đến nơi, nàng thản nhiên như thường, mặt không đổi sắc, mắt không chớp. Phảng phất chẳng có sự gì xảy ra giữa nhau, phảng phất song phương hoàn toàn xa lạ. Mờng tượng cái nàng ẩn nấp trong thuyền của Trương Tam chẳng phải chính nàng.

Hồ Thiết Hoa lại thở dài, thầm nghĩ:

- Nếu là nàng, nếu ta là nàng thì khi thấy ta, nàng phải đỏ mặt, chui ngay xuống gầm bàn mà trốn. Xem ra nữ nhân có mặt đẹp song làn da mặt lại rất dày!

Y có biết đâu, nếu nữ nhân có làn da mặt dày hơn da mặt của nam nhân, thì cái lớp dày đó nhờ phấn tô mà thành. Với lớp phấn đó, dù nữ nhân đỏ mặt, làm gì Hồ Thiết Hoa biết được!

Người ta cũng nói: nữ nhân càng già, da mặt càng dày. Chỉ vì nữ nhân càng cao tuổi thì càng dụng công phu tô phấn kỹ hơn!

Hai chiếc ghế bên tả cạnh Kim Linh Chi còn trống. Hiển nhiên hai chiếc ghế đó dành cho Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa. Và Kim Linh Chi thản nhiên ngồi cạnh họ. Luận theo thứ tự, hai chiếc ghế đó là hai ngôi cao thượng nhất trong bàn tiệc. Nhưng Hồ Thiết Hoa thích ngồi ngay trên sàng gác hơn là ngôi vào đó. Đã bị người chống mũi kiếm nơi yết hầu, mạng sống ở tay người, y còn mặt mũi nào ngồi cạnh người đó? Bây giờ y vẫn còn cảm thấy rợn ở cái chỗ mũi kiếm chống vào.

Bên hữu Kim Linh Chi là một lão nhân có vẻ đường đường, vận áo gấm, râu tóc đều bạc song đôi mắt lại sáng lạ lùng, chớp chớp như sao. Từ người lão nhân, một oai phong bốc ra, ai trông lão cũng phải khiếp. Vô luận là ai, nhìn qua lão nhân cũng nhận ra đó là tay phi thường, có thành tích hiển hách trên giang hồ. Điều đáng ca ngợi là lão không cao ngạo, thấy bọn Lưu Hương vào liền đứng lên, điểm nụ cười thi lễ.

Hồ Thiết Hoa vội cười đáp lễ. Chẳng rõ tại sao nụ cười của y vừa nở liền tắt. Y trông lão rất quen, bất quá trong nhất thời không nhớ lão là ai. Đến lúc lão đứng lên, y thấy thân áo có đường dây lưng quấn ngang, lập tức nhận ra lão. Đường dây đó được kết bằng bảy sợi khác màu, lão nhân chính là Võ Duy Dương, bang chủ Phụng Vũ Bang!

Không đành lòng được, Hồ Thiết Hoa liếc mắt sang Lưu Hương, y muốn nói:

- Người đã chẳng đoán là Võ Duy Dương chết rồi đó sao? Sao hiện tại lão ta còn sờ sờ ra đó?

Lưu Hương không hề cải biến sắc mặt, mừng tượng chàng chẳng hề nói Võ Duy Dương đã chết.

Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, tự hỏi làn da mặt của chàng sao mà dày quá, dày như vậy mà râu ria lại đâm thủng lộ ra ngoài!

Câu Tử Trường cũng có mặt tại cuộc tiệc, ngồi bên cạnh Võ Duy Dương. Kế hần là Đinh Phong, Hải Quát Thiên cùng vị bằng hữu mang đao của y. Câu Tử Trường tuy ngồi vẫn cao hơn mọi người nửa chiếc đầu. Nếu hần đứng lên, chiều cao của hần trội hơn mọi người cả một chiếc đầu. Chỉ vì đôi chân hần quá dài, mà thân trên thì tương đối dài một chút thôi.

Trong lúc Hồ Thiết Hoa kỳ quái, Câu Tử Trường mỉm cười đứng lên, Hồ Thiết Hoa thấy chiếc rương da màu đen trên ghế của hần. Hần sợ người ta cướp đoạt chiếc rương đó hay sao mà phải giữ kè kè bên mình như vậy!

Khi cuộc chào hỏi khai diễn xong, mọi người cùng ngồi xuống. Hồ Thiết Hoa thấy còn một chiếc ghế bỏ trống. Như vậy là còn một người chưa đến. Người đó là ai? Kể ra, bọn y đến trễ mà còn có người trễ hơn!

Đình Phong vẫn giữ nụ cười thân thiết, cầm chén rượu đưa lên cao, hỏi:

- Hai vị đến trễ, có nên phạt chăng?

Lưu Hương mỉm cười đáp:

- Nên phạt! Nên phạt! Xin phạt trước tại hạ ba chén!

Quả nhiên chàng không ngần ngại, nâng chén rượu uống cạn. Hồ Thiết Hoa yên tâm liền. Lưu Hương khẳng khái uống như vậy là rượu không có độc. Rượu có độc, không cần nếm, Lưu Hương nhìn thoáng qua là biết ngay.

Đình Phong lại cười, hỏi:

- Lưu huynh uống rồi, còn Hồ huynh?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ đáp:

- Hấn uống ba chén, tại hạ xin uống sáu chén!

Y uống đúng số đó.

Đình Phong vỗ tay:

- Hồ huynh quả thật có tử lượng cao! Danh bất hư truyền!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Thế ra các hạ đã nhận biết được bọn này?

Đình Phong tiếp:

- Hai vị có đại danh như thế ai không biết? Nếu tại hạ không nhận ra người thì chẳng hóa ra khi người lắm sao?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn Hải Quát Thiên, gằn giọng:

- Có Hải bang chủ tại đây thì các hạ nhận biết bọn này cũng không phải là điều lạ! Nhưng ngược lại, nếu tại hạ nói rằng bọn này cũng nhận ra các hạ, chỉ sợ đó là điều rất lạ, đúng vậy không?

Đình Phong mỉm cười:

- Đích thực là kỳ quái! Tại hạ không có danh lớn như hai vị, mà cũng không thường đi lại trên giang hồ thì làm sao các vị nhận biết tại hạ?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

- Quái sự thì nơi nào, lúc nào mà chẳng có? Vậy mà có quái sự này là tại hạ nhận ra các hạ! Thế các hạ không tin sao?

Đình Phong chớp mắt:

- A!

Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

- Các hạ họ Đình, tên Phong!

Đình Phong biến sắc mặt, kêu lên:

- Đúng vậy! Tại hạ chính là Đình Phong, tại sao hai vị biết chứ?

Lúc xưng tên với Khô Mai đại sư, hẳn không hề tưởng là nơi bờ sông có người nghe trộm.

Hồ Thiết Hoa cười thâm nhưng bên ngoài y vẫn giữ vẻ nghiêm chỉnh, tiếp:

- Thực ra, đại danh của các hạ bọn này từng nghe lâu rồi và việc của các hạ, bọn này cũng biết được tường tận, chứ nếu không thì làm gì hôm nay vừa được mời là đến ngay?

Đình Phong có cái vẻ một người bị trảm hòng, phải ghen lời. Hay đúng hơn hẳn bị ai đâm vào mồm, lâu lắm hẳn không thốt được tiếng nào cả.

Hồ Thiết Hoa xét âm thanh, nhận sắc diện, ngược nhìn trời cười một tiếng, lại tiếp:

- Nếu Đình huynh nghĩ rằng thân phận mình cần được giữ bí mật, không muốn cho ai biết đến thì cứ trách tại hạ lắm mồm lắm miệng, và tại hạ sẵn sàng uống thêm sáu chén rượu phạt.

Sáu chén này y uống nhanh hơn lần trước.

Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Con người đó quả có biệt tài. Vô luận các hạ nói gì hẳn cũng tìm được cơ hội để uống rượu!

Đình Phong cười theo rồi cất tiếng:

- Tại bàn tiệc chỉ sỡ còn một người các vị không nhận ra được!

Người mang đao lập tức đứng lên tự giới thiệu:

- Tại hạ là Hướng Thiên Phi!

Gã nói mấy tiếng rồi ngồi xuống, không hề liếc mắt sang Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương. Lửa giận vừa rồi của hắn đến lúc đó vẫn chưa lắng dịu.

Lưu Hương lại cười thốt:

- Hạnh ngộ! Hạnh ngộ! Cái đại danh Hải Thượng Cô Nhạn Hương Thiên Phi nếu có người chưa nghe đến thì số người đó rất ít vậy.

Câu Tử Trường vụt cất giọng lạnh nhạt chặn lời chàng:

- Cái tên đó tại hạ không biết, mà từ lâu rồi cũng không hề nghe ai nói đến!

Hương Thiên Phi biến sắc mặt, cười lạnh thốt:

- Tấu xảo thay! Đại danh của các hạ cũng không hề nghe!

Cường đạo tại lục địa có nhiều hạng. Có hạng lập thành bang hội, có hạng chia phần hùn từng việc, có hạng chiếm núi xưng vương, có hạng lưu lã khắp bốn phương trời, có hạng ngồi một chỗ mà chia của, ngoài ra còn có hạng độc hành đạo.

Thông thường thì độc hành đạo có võ công rất cao, một người độc lai, độc vãng, bất cứ lúc nào cũng không muốn ai tiếp trợ, chỉ vì họ nghĩ hành nghề đơn độc tất phải bí mật, càng bí mật càng có lợi, mà họ cũng không muốn ai dự việc chia phần. Trong số cao thủ, có người cao đến độ ngày đánh ngàn nhà, đêm cướp trăm nơi. Họ làm ăn xong một vụ là có thể ngồi không hưởng dụng một thời gian lâu.

Độc hành đạo, bởi đơn độc nên gặp phải nguy hiểm nhiều. Do đó họ cần có một vài tuyệt nghệ phòng thân, chẳng hạn như thuật khinh công, để tùy cơ ứng biến.

Người có khinh công cao, đánh không trúng đối phương là phóng chân chạy liền, họ thoát chạy rồi là gió đuổi theo cũng không kịp! Nếu không tự tin quá nặng, chẳng bao giờ họ dám làm độc hành đạo.

Nhưng cường đạo trên mặt biển có nhiều cơ hội gặp nguy hiểm hơn ở lục địa. Bởi lẽ thương thuyền vượt biển hẳn có chuẩn bị phòng thủ ít nhiều, mà trên biển thì bất thường sóng gió nổi lên, sức một người không làm sao ứng phó kịp thời. Cho nên ít có tay độc hành đạo hành nghề trên biển.

Tuy nhiên, dù ít mà vẫn có, và Hải Thượng Cô Nhạn Hương Thiên Phi là một trong số ít đó. Hẳn gồm nhiều tuyệt nghệ: võ công cao, thủy tánh giỏi, lại rất am tường hàng hải thuật, một mình một cánh buồm phiêu du khắp bốn phương trời, nếu không gặp mối lớn, hẳn chẳng hề ra tay.

Từ Đông trở về Tây, thương thuyền chở khảm thường thường nửa đêm gặp cướp. Cướp chỉ lấy châu ngọc và vàng, còn bạc thì không hề động đến dấu niêm phong. Người trên thuyền dù không thấy cướp cũng biết là ai rồi. Và khi Hải Thượng Cô Nhạn Hương Thiên Phi hạ thủ, thì họ cảm như vận số của họ đến đen tối như đêm dày không sao. Bởi có ai tìm theo dấu con nhạn phiêu bồng giữa vùng trời nước bao la? Nhạn đến vết sạch sành sanh, nhạn đi là kẻ ở lại tàn đời!

Độc hành đạo có tánh khí rất cổ quái là ít kết giao bằng hữu, mà lúc hạ thủ thì tàn độc vô cùng. Nhưng Hương Thiên Phi có chỗ tốt hơn phần đông đồng đạo. Là hấn không khát máu, mà cũng không hiếu sắc, do đó ít giết người, chẳng hiếp dâm.

Lưu Hương cho rằng hấn không đến nỗi bại hoại. Cái tánh khí đặc biệt của hấn là nóng nảy, bình thường thì chẳng sao, nếu ai nói cho nghe một câu bất hợp thì xô ghế đập bàn động thủ ngay.

Câu Tử Trường thản nhiên đáp:

- Tại hạ vốn là một tiểu tốt, vô danh, các hạ không nghe nói đến tên kẻ cũng không lạ gì. Song các hạ đã tự xưng là Hải Thượng Cô Nhân, thế mà tại hạ không nghe nói đến, cái đó mới đáng chú ý! Xưng ngoại hiệu như vậy, hấn là các hạ có thuật khinh công cao lắm!

Nếu nói câu đó hướng về kẻ khác, thì kẻ ấy hấn phải từ từ khiêm tốn. Hương Thiên Phi lạnh lùng đáp:

- Nếu luận về khinh công thì tại hạ cũng có thể tự hào là tay khá.

Câu Tử Trường cười lớn:

- Hay! Hay quá! Hay vô cùng! Thì ra các hạ có tánh bộc trực! Hạp với tánh khí của tại hạ ghê đi!

Y cất chén rượu nốc cạn, rồi từ từ tiếp:

- Lần này tại hạ xuất môn là muốn hội kiến với các cao thủ khinh công, các hạ đã nói vậy tại hạ muốn lãnh giáo ngay!

Hương Thiên Phi buông gọn:

- Lúc nào cũng được!

Câu Tử Trường điểm nhẹ một nụ cười:

- Tại hạ nghĩ, các hạ không nỡ để chờ lâu!

Hồ Thiết Hoa cười thâm, nghĩ:

- Không ngờ Câu Tử Trường lại thích sinh sự như vậy! Cũng chẳng biết tại sao hấn lại tìm Hương Thiên Phi mà sinh sự? Hay là hấn vừa bước chân vào giang hồ, nên muốn thành danh gấp bằng cách khiêu khích ngay kẻ có danh vị sẵn?

Đình Phong bỗng cười lên, hỏi:

- Chắc Câu huynh có thuật khinh công rất cao?

Câu Tử Trường liếc mắt thoáng qua Hương Thiên Phi thản nhiên đáp:

- Nếu luận về khinh công thì tại hạ cũng có thể tự hào là tay khá!

Đình Phong tiếp:

- Nếu Câu huynh muốn hội kiến với bậc cao thủ khinh công thì hôm nay đến đúng chỗ rồi!

Câu Tử Trường kêu khẽ:

- A!

Đình Phong mỉm cười:

- Trước mắt Câu huynh, có một người thuật khinh công rất cao, đương thế vô song đó! Nếu Câu huynh không hướng vào y mà lãnh giáo thì thật phí công viển hành lần này!

Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Lưu Hương, cả hai đồng có một ý nghĩ:

- Tiểu tử này muốn chơi đòn ly gián đây!

Câu Tử Trường mừng tượng không hiểu, cười đáp:

- Tại hạ xin Đình huynh chỉ giáo!

Đình Phong mỉm cười:

- Tại hạ có xứng đáng gì đâu? Câu huynh ngàn vạn lần chớ có hiểu lầm!.

Câu Tử Trường chớp mắt:

- Thế Đình huynh không phải là tự nói mình đấy à?

Đình Phong cười lớn:

- Da mặt tại hạ dù dày, song cũng không có gan lấy vàng tự tỏ cho tươi sáng đâu!

Câu Tử Trường cau mày:

- Vậy Đình huynh ám chỉ ai thế?

Đình Phong chưa kịp nói gì. Câu Tử Trường vụt tiếp:

- Nếu Đình huynh nói là Lưu Hương Soái thì cái đó còn phải nói làm chi? Về thuật khinh công, đối với Hương Soái, tại hạ rất thẹn mà nhận rằng mình còn kém xa. Song đối với kẻ khác thì. Hắc hắc...

Hắn cười luôn mấy tiếng nữa, lại tiếp luôn:

- Vô luận là vị nào muốn chỉ giáo, tại hạ đều tùy thời thu nhận!

Hiển nhiên, hần chọn thế đứng bên cánh Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa dù đối với hần rất có hảo cảm nhưng không khỏi cười khổ, nhận ra Câu Tử Trường quả là tay non vừa ra ngưỡng cửa gia đình, ngờ nghếch trước mọi hiện tượng ven theo đường đầy chông gai gió bụi.

Vô cố mà khiêu khích số người quanh bàn tiệc, vô tình đẩy họ vào cái thế chống đối.

Cũng may, vừa lúc đó người khách trở lại đến.

Thang lầu vang lên hai tiếng, thang lầu nhiều bậc, người đó chỉ bước hai bước là lên đến gác. Lên thang lầu như thế, người đó phải là tay khinh công cao!

Ngồi đối diện với cửa gác, Hồ Thiết Hoa thấy trước.

Thân vóc người đó không cao lắm, đã ốm lại gầy khô, mặt vàng một bệt, trắng một bệt, phẳng phất một gương mặt lốm đốm trắng nhiều hơn vàng. Đôi mắt của y kéo đầy gân đỏ, đôi mắt vô thần. Tướng mạo y không xuất sắc gì, y vận chiếc áo cực kỳ tùy tiện, có gì mặc nấy, có chỗ lại thủng, rách.

Ai không nhận ra hần phải lấy làm lạ cho y, cho người chủ tiệc luôn, và thâm nghĩ:

- Đường đường là Bang chủ Tử Kinh Bang, sao lại thỉnh một mẫu người như vậy dự tiệc?

Nhưng Hồ Thiết Hoa nhận ra y. Y là Vân Tùng Long, bang chủ Thần Long Bang độc bá Trường Giang, về thủy công thì là tay vô địch đương thời, suốt dải Giang Nam đều nể mặt.

Theo lời truyền thuyết thì đã có lần y ở dưới nước luôn cả ngày đêm, không ai thấy y trôi đầu lên để đổi khí, tiếp hơi. Đôi mắt đỏ chình vì y thường vận dụng để quan sát sự vật dưới đáy sông, và mặt nửa trắng nửa vàng, chẳng phải theo vết mà chính là dâm nước mãi nên sinh ra.

Thủy lợi Trường Giang rất dồi dào, do đó luôn luôn có tranh chấp, Thần Long Bang chủ phải bận rộn suốt ngày đêm, Vân Tùng Long phải có mặt khắp nơi để giải quyết.

Về nếp sống cá nhân, Vân Tùng Long rất kiệm ước, song đối với bằng hữu thì y rất hào hiệp, trọng nghĩa khinh tài. Y lại biết tùy cơ ứng biến, thừa sức đối phó với trăm việc trong một lần.

Hiện tại mặt y chẳng có nét cười, chùng như y có điều bí ẩn, niềm phấn nộ hiện rõ nơi thân sắc. Y lại có vẻ khản trương. Người quen y cho rằng y biến đổi hoàn toàn.

Việc gì đã xảy ra cho Thân Long Bang, khiến Vân Tùng Long phải biến hóa như thế?

*** [Vietkiem.com](http://vietkiem.com) ***